

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2015. Advent: XXI. évf., 4. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Juhász Gyula: Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,

A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgynk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

**Áldott Karácsonyt és Boldog Újesztendőt
kíván minden kedves Olvasójának
a Szerkesztőség!**

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

„Mert egy gyermek születik nekünk...”

Olvasandó: Ézs. 9,5-6

egy fiú adatik nekünk. Az uralom az Ő vállán lesz,...Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége...” (Ézs. 9, 5/a,b,6/a.)

Adventkor a figyelmünk az Úr eljövetele felé fordul. A keresztény világ Jézus Krisztus megérkezését várja és ünnepli. Ez a várakozás három síkon valósul meg a hívő ember életében. Először is várjuk a karácsonyt, készülünk Jézus megszületését megünnepelni, arról megemlékezni. Másodszor a mindig jelenlévőt ünnepeljük, úgy amint a Feltámadott Krisztus megígérte nekünk, tanítványainak: „...én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt.28,20/b) Ez az állandó jelenlét Isten gyermekeinek életében nem szürkülhet meg! Ő kész naponként megérkezni hozzánk, ezért várd, szeresd és ünnepeld most is Őt. És végül mi keresztények felkészülten várjuk őt vissza, aki ígérete szerint nem betlehem-i koldusként, kirekesztett csecsemőként, szinte titokban fog le szállni közénk, hanem hatalommal és királyként fog eljönni világunkba. Nem alázatosan számárháton ülve fog bevonulni egy római provincia poros fővárosába, hanem szinte egy szempillantás alatt, mint ahogy a villámlás áraszt fényt az égbolton és mindenki meg fogja látni Őt és tudni fogja Ő a világ királya.

Ezsaías próféta üzenetének az idézett szakasza a választott nép életének abból a időszakaszából való, melyben Isten arra figyelmezteti őket, hogy az Ő büntetéseként fogságra fogják elhurcolni őket, mert Istennek nem tetsző bűnös életet élnek. Az ítélet szigorú, családok szakadnak majd széjjel, rabláncra fűzve, rabszolgaként hurcolják majd el őket, kemény földmunkát kell végezniük éhbérért éveken át. De az Isten ítélete együtt jár kegyelmes ígéreteivel is. Ő olyan teremtményeivel mint a jó édesapa vagy a jó vezető. Megint, de megmutatja a kiutat is a beszorítottságból, sőt minden talán pillanatnyilag nehezen elviselhető élethelyzet eszköz is kezében arra, hogy jó ösvényre tereljen vissza. Népe számára megígéri a Megmentőt, a Szabadítót, a Messiás uralmát. Van tehát kiút a bekerítettségéből, a bezártságából, rabságainkból, erőtlenségeinkből. Milyen is ez az út? Hogyan valósul ez meg? – Mai élethelyzetünkben nem ismeretlen előttünk a menekült, a földönfutó, az otthontalan fogalma. Hányan kiszolgáltatottan időjárásnak, különböző indulatú hatalmaknak, nélkülözésnek indultak útnak most Európa felé. S aztán a másik oldalról ott félelem a robbantások és az erőszak miatt, melyet már a gyerekek is kénytelek megtapasztalni. Van erre nézve valamilyen kivezető út, megoldás? Itt és most is érvényes: Isten nehéz helyzetekbe vezet – talán éppen a mi vétkeink, mulasztásaink miatt, de ígéretei is érvényesek az életünkre:

Egy gyermek születik, született és adatott nekünk, aki által új élet lehetőségét kapjuk. Egy kisgyermek mit tud tenni ilyen nehéz, gyors megoldásokat sürgető helyzetben? És mégis, a gyermekben van meg az új kezdet ígérete. – Minden gyermek egy lehetőség az új kezdetre. A karácsonyi kisgyermek a mi újrakezdésünk ígérete. Eljön Jézus, aki a Krisztus az Isten Fia, hozzánk. Nekünk adatik. Velünk marad, ha mi készek vagyunk mellette maradni, szeretni őt.

Az uralom ezé az eljött és eljövendő isteni gyermeké, aki a cserkészetnek is Ura.

Szuhánszky Gábor cst. pk.

Karácsony a kezdetektől a cél felé visz!

Olvasandó: Jn.1,1-18.

A Karácsony mindannyiunkat egy kicsit visszavisz a múltba. Visszavisz a gyerekkorba, a saját egyéni létünk kezdetéhez. A mi korosztályunk elmondhatja, hogy azokhoz a Karácsonyokhoz visz vissza, amelyeket gyönyörű szép havas táj ölelt, olykor kellemetlen hideg szél tépázott, és a befagyott faluvégi kacsauzatatók, környékbeli tavak és a Soroksági Duna-ág jegének csillogása is kísért. Sokan elmondhatják, hogy mi mindenük nem volt a 40-50 évvel ezelőtti Karácsonyokon. Nem volt fürdőszoba, talán még vízvezeték sem sok helyen. Nem voltak olyan gazdagok és luxusszerűek az ajándékok sem. Minden egy kicsit egyszerűbb, egy kicsit praktikusabb és talán valóságosan is, minden egy kicsit békésebb volt. De lehet, hogy nem volt igazabb, és lehet, hogy éppen most jött el az ideje annak, hogy a humanizált, romantikus karácsonyképünket fölváltsa a biblikusan realista Karácsony.

Tehát nagyon fontos, hogy az Ige fényében egy kicsit visszamenjünk a saját gyermekkorunkon túlra ahhoz az első Karácsonyhoz, amikor az isteni teremtő és megváltó erő született meg a gyermek Jézusban. János Evangéliuma erről szól, amikor így kezdődik: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” A gyermek Krisztusban nem kevesebb született meg, mint az a nagy potenciál, az Isten Igéje, ami egykor azt mondta, hogy legyen ég és föld. És azt mondta, hogy legyen világosság. És azt mondta, hogy legyenek égitestek, tehát legyen idő. És legyenek terek, szárazon, vízen és a levegőben, és így tovább. És ez az erő újra eljött, mert az ember az ördög cimborájaként ezt az eget és földet káromolta, ezeket az égi, földi és vízi tereket rongálta, és az emberi szeretet és felelősségteljes együttműködés helyett, ember embernek farkasává lett.

És ez az erő, amitől világosság lett a teremtéskor, újra kigyúlt a betlehemi éjszakában. Bevilágította a pásztorok gyarló sötétségét, a tudósok sötétben tapogatózását, és a királyi palota sötétségbe bujkáló istentelenségét. Tehát a világ teremtésének isteni akarata a világ megmentésének isteni akarataként jelent meg a betlehemi éjszakában. És ez jelenik meg nekünk is a mi semmibe vezető cselekedeteink/igénk és szavaink/igénk között.

Ha ebből a mélységből és magasságból akarunk Karácsonyt megélni, akkor nem az elanyagiasodott, saját képünkre szabott, vagy olykor ránk manipulált Karácsony zsákutcájába futunk, hanem rátalálunk arra a karácsonyi erőre, ami a világ kezdetétől fogva, Krisztus megjelenésén keresztül, a saját Karácsonyainkon át a mennyek országa felé vezet bennünket. Célba csak a kezdetek tudatával lehet érni. A cserkész ezt sosem feledheti. Kezdetben az Isten Igéje teremtett. A bűnbeesés után az Isten Igéje törvényt és ígéretet adott. Az első Karácsonykor hozzánk jött és reményt adott. A mi Karácsonyaink pedig, ha ezt tudjuk, a beteljesedés felé vezetnek bennünket.

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” És ez a teremtő és újjáteremtő Ige immáron velünk is van. Velünk az Isten, velünk Karácsonykor, velünk az Újlesztendőben. A beteljesedéshez már csak az kell, hogy mi is Vele legyünk. Így legyen!

Dr. Bóna Zoltán cst. pk.

„Állíts magadnak jelzőoszlopokat” (Jer 30, 21)

Dezső bá-ra sokan mindennap emlékezünk

*Ebbe az emlékezésbe hívunk minannyiótokat a diák- és cserkészárs Halmi Iván
alábbi kedves versével, akrosztikonjával!*

VÁLASZFÉLE S. D. A. FŐCSERKÉSZNEK

Pataki Dezső Bátyám
Köszönöm, hogy gondoltál rám.
Hamarjában válaszolok tehát, azám!

Nálam is sok a zene, dal és tánc,
(bár pofámon már sok a ránc) de
Dalolgom még, hogy „eszterlánc...”

Hintem is az igét,
Bár nem játszom már bigét,
Kezem alatt nincsen spinét.

Hej, hová lett már a tavalyi hó,
Mondám is, hogy mi a manó!
Jöhetne már egy új Fa-ló!

Megtettük már amit lehet,
Hazudik ki többet tehet.
Azért érvünk még meg 1-2 telet...

S ha szól majd az Angyal trombitája,
Nyugodtak lehetünk, nálunk
Díszítve volt a Karácsony fája.

Elégedett vagyok.
Többre már úgy sem jutok,
Szelek után nem futok.

Most pedig áldott Új Évet kíván
Neked is jó Barátom,
Egy „bölcsféle” cserkészlelkű Iván.

Rövidke ballada

a „Hegyaljai Erő” legendás cserkészének, melyben Iván mester a régmúlt időket ecseteli

Sárospatak. Szó, mely a sírig összeköt bennünket,
Ott formálták tanárink testünket, lelkünket.
Maller, Benkő, Hazagh Miska, Hegyi, Ujszászy,
Orbán, Batár, Ruszkay, Dévay és Tárczy,
Gyulumby Pala is tudta, mi a nevelés...
Istennek is köszönjük! (tudjuk, ez mind kevés).
„Légy résen!”- hangozzék az adott szó,
Bárhová is lehet a tavalyi hó...

Dinner, Füles, Csávás, Poppé, jó volt Veletek,
Emberi kapcsolatot Ti teremtettetek.
Zsül Apó, Hólyag, Vizes (kezében az ecset),
Szabó Kari főcserkész, Vele kész a menet.
Ő is látja már, hogy minden út hová vezet...
„Légy résen!”- hangozzék az adott szó.
Bárhová is lett a tavalyi hó...

Ajánlás: kik ezen sorokat olvassátok,
Ne feledjétek: jöhet ránk százféle átok,
De egy cserkész az mindenütt ott van a helyén,
Rád szakad bármi, legyél bárhol e Földtekén.
Ám védj jól agyadba, ez mit örökbe hagyunk:
Sírig tart e kötelék, mert egy csapat vagyunk!

A sárospataki alma mater

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben” (Lk 1,80)

Lelkészként a dzsemborin

Talán mindenki tudja, hogy 2015-ben a 23. Cserkész Világtalálkozót Japánban rendezték meg, ahol összesen 33800 cserkész vett részt a világ minden tájáról, köztük 195 magyarral. A dzsembori mindig nagy élmény, s számunkra különösen fontos volt ezúttal is, hogy a közel kétszáz magyar kiutazónak a lelki kíséréséről is gondoskodjunk, így a csapatban volt egy katolikus pap -Hodász András, Ifa- és személyemben egy református lelkipásztor is.

Már a felkészülési időben is jelen voltam természetesen a dzsembori csapat életében, több vasárnapi istentiszteletet (néha angolul) is tartottam, jó néhány beszélgetést vezettem le (lelki vezetői szolgálat mellett központi vezetőség tagja is voltam a csapatban, tehát néha több szerepben voltam jelen). Az igazi feladat azonban az előtáborban indult: itt is beszélgetéseket vezettünk, s minden, a repülőterre induló busz utasait megáldottuk Ifa atyával. A kitérés után minden nap volt valamilyen lelki alkalom szervezve, mind a katolikusoknak, mind a protestánsoknak. A vasárnapok természetesen nem telhettek el istentisztelet nélkül, de a dzsembori idején minden nap volt magyar bibliaóra is. Érdekesség, hogy a keresztyén felekezetek napi alkalmairól szóló kiírás mind a katolikus, mind a protestáns sátonnál úgy nézett ki, hogy a felsorolásban két sor volt: egy angol és egy magyar nyelvű alkalmat hirdetve. Ezen a két nyelven folytak naponta istentiszteletek, misék, bibliaórák a táborban. Erre méltán büszkék lehetünk!

A központi nagy istentisztelet szervezésében is részt vettem, a szolgálattevők között itt is volt több magyar fiatal is (igeolvasás, úrvacsoraosztás).

Ezek mellett Ifával törekedtünk minden raj zászlószertartásaira eljutni, így lehetőséget biztosítva a beszélgetésre.

Összességében nem elég azonban felsorolni, milyen alkalmak voltak odakint. Ami ennél sokkal fontosabb: kiderült, a magyar cserkészeknek igenis van igényük arra, hogy imádkozzanak, Bibliát olvassanak, lelki témákban beszélgesse- nek, a történéseket feldolgozzák közösen egy lelki vezetővel. Mind Ifa, mind én azt tapasztaltuk, hogy a 200 fős magyar csapat nagy része rendszeresen megközelített bennünket, rendszeresen jöttek hozzánk, várták az alkalmakat, keresték a lehetőséget az elcsendesedésre. A magyar cserkészek tehát még a nagy külföldi utakon sem felejtik el segítségül hívni az Úr nevét!

Legyen Istené a dicsőség azért, hogy nem csak felekezetenként, de ökumeni- kusan is meg tudtuk élni a hitünket. Ennek megpecsételéseként az egyik este egy közös imaórán vettünk részt mind a 195-en, illetve az akkor bennünket

meglátogató országos elnökség! Nagyszerű élmény volt ez is, ilyen messze a hazánktól együtt dicsőítve Istent és imádkozva Hozzá!

Istené legyen minden dicsőség azért, hogy mindez így lehetett. Mennyei Atyánk: Arigató!

Bedekovics Péter cst. 43.

A párizsi terrortámadás

megrázta egész Európát, megérintette az USA-t és súlyos hatással van az iszlám világ nagyobbik felére is. A migrációval való összefüggése véget nem érő vitáknak a tárgya, de az nem kétséges, hogy, akik a félelem- és terrormentes élet vágyával szeretnének Európában letelepedni – s nyilván sokan vannak ilyenek is – azok egyre inkább elbizonytalanodhatnak. S természetesen mi, akik évezredek múlttal szeretnénk itt békében és hagyományos értékeink, normáink szerint élni, még inkább elbizonytalanodhatunk. Mi lesz velünk? A terroristák – olykor 3. generációs terroristák – itt élnek közöttünk és meg akarnak félemlíteni bennünket. Bennünket, állampolgárokat és azokat a Kormányokat, amelyek szembehelezkednek az egész világot megfélemlíteni akaró ambícióikkal. Hol találunk nyugalmat, miben találunk biztonságot?

Milyen jó lenne, ha azt mondhatnánk, hogy a keresztyén kultúránkban, ami a történelem során – előbb vagy utóbb – mindig meghozta a várt békét, építkezést, viszonylagos jólétet és biztonságot. Milyen jó lenne, ha azt mondhatnánk, hogy jön a Karácsony, tehát ne féljete, mert az angyal most is mondja: „*Ne féljete, mert íme, hirdete néktek nagy örömet, amely az egész népnek öröme lesz:..*” (Lk 2,10) De nem bízhatunk a kultúránkban, mert annak alapja, a keresztyén spiritualitás meggyengült, valós és folyamatos töltést nem ad a kultúrának, az pedig erőtlené, sőt majdhogynem jelentéktelenné vált. Európában erre az útra lépett a keresztyénség cca. két évszázaddal ezelőtt és nagyot haladt ezen az úton. *A keresztyén kultúrának spirituális töltésre lenne szüksége, a keresztyén spiritualitás iránti érzékenységünket pedig önként föladtuk.*

Mostanában sokat emlegetjük aggodalommal az európai keresztyén kultúrát. Van, aki még mindig bátorodik keresztyén Európáról beszélni és annak létét féltetni. Az aggodalom és féltés rendben is van. Csak az nincs rendben, hogy ezt az értéket, ennek megtartó, kohéziós hatását korábban nem féltettük, nem becsültük, sőt a modernitás jegyében lemosolyogtuk. Beleestünk abba az illúzióba, hogy a keresztyén kultúra megmaradhat és megtartó, megvédő, kohéziós erővel bírhat keresztyén spiritualitás nélkül. Ezt ma nem igazolja semmi, az ellenkezőjét pedig sok minden.

A karácsonyi „*Ne féljetelek...*” üzenet spirituális üzenet. Az apostoli, Timóteusnak (is) szóló buzdítás is spirituális: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretetet, és a józanság lelkét.*”(2Tim 1,7) Ebből a spiritualitásból lett egykor egy megtartó európai kultúra. Az égető kérdésünk tehát az, hogy lesz-e egy olyan spirituális megújulás, amely új lendületet: *erőt, szeretetet és józanságot* ad az európai keresztyén kultúrának!? Mindháromban meggyengültünk és mindháromra nagy szükségünk lenne rendes és rendkívüli történelmi pillanatokban egyaránt.

Advent küszöbén, keresztyén spiritualításra érzékeny emberként nem hihetünk mást, mint, hogy a világ és Európa sorsa nem a terroristák kezében, hanem a mindenható Isten kezében van. Ha majd az ősegyház és Cserkészközösségünk hitvallásos/spirituális ICHTHÜSZ hala – *Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó* – ott lesz a szívünkben, akkor a karácsonyi asztalunk hala is, mint a keresztyén kultúra ünnepi/kulináris/szimbolikus eleme, bátorítást adhat egy *erőben, szeretetben és józanságban* gazdag európai jövő iránt.

Dr. Bóna Zoltán *cst.pk.*

Különös Karácsony

Az emlékeimben még benne van és mivel ezt a történetet meg szeretném őrizni, most leírom. Ez azoknak az embereknek üzenet, akik nem állnak rivaldafényben. Nem kapnak kitüntetések, elismerések pedig hűséggel, megfeszülve, önmegtadadva végzik a munkájukat, szolgálják a családot, gyülekezetet, próbálnak Isten dicsőségére élni. S mégis úgy érzik, hogy nem tesznek semmit, vagy úgy érzik hiábavaló az életük. S azoknak üzenet, akik romokban érzik az életüket s talán azért, mert nem fedezte fel a világ azt a kincset, ami bennük van. S talán arra készülnek, hogy feladják.

Abban az időben /2004 /azt hittem az a világ mindig ilyen lesz. 4 gyerek, nagyszülők, munkahely, a régi karácsonyi minták megélése, sok feladat miatt, meglegedett ünnepi fáradtság keveredett bennem. Karácsony volt. Az ünnepi ebédem túl voltunk. A többiek már délutáni pihenésükre visszavonultak. Ki a szobájába, ki a tv elé. A konyhában még az utolsó simításokat végeztem. Ilyenkor már erőt kell venni, hogy az eltervezettet befejezzem, mielőtt jöhet az ünnepi kinyújtózás. A boldog pihenés, a dolgok, pillanatok átgondolása. Lubickolás a boldogságban, amit hosszú hetek megfeszített készülése előz meg. Amit semmi máskor nem lehet így. Hiszen KARÁCSONY van!

Kinéztem az ablakon. A konyhából pont átlátni a szembe házba. Eszembe jutott Gabika, akit mostanában sokat láttam itt. Elváltak a férjétől, de felelősségérzete, féltő szeretete sokszor hozta erre étellel, anyáskodó aggodással, a hívó ember felelősség vállalásával – a nem megérdemelt odafigyeléssel. Egy kis imaközösségbe jártunk Szilva Márti nénihez, ahol sokat imádkozott, imádkoztunk a volt férjéért. Gyuri rendkívül tehetséges zeneszerző, zenetanár. Akkor született Erdélyben, amikor visszacsatolták Magyarországhoz egy időre. Ez a hovatartozás kérdés testi és lelki értelemben jelképesen végig-

kísérte. A ki nem jövő tehetség, a kapott, táalentumok nem megfelelő helyen való megélése, vagy azok „bent szorulása” – elméleteim szerint belső romláshoz vezet. Mint a gyümölcs egy tálon, ha nem használják fel, megromlik. A tehetségének zseni elemei fordultak ellene- így gondoltam rá.

Gabika kiment a családjához külföldre. Gyuri a neki is szóló meghívásra nemet mondott. Most egyedül volt otthon.

Furcsa rossz érzés fogott el. Milyen rossz lehet egyedül.....Napok óta nem láttam. Húzott az ágy, de húzott valami gondolatban felé. Az ebédből tettem tányérra és gondoltam becsöngetek, a kapuban odaadom. Még sosem voltam bent, nem is terveztem bemenni.

Csöngettem. Nem jött ki...megláttam, hogy az ablak nyitva. Betettem a párkányra- a függöny lebegett...Néhány szó imádság. Ilyeneket szoktam: „Uram Te vigyázz rá!” vagy „Te add oda , ahová szánod.” / Ebben benne volt, hogy lehet, hogy ellopja valaki./ „Légy vele, körülötte, áldd meg őt és a szeretteit.” Hazamentem.

Sokszor halljuk, hogy itt a földi életünkben a dolgok fonákját látjuk. Odaát fogjuk megtudni, mi is volt igazából. Mégis néha Isten megengedi, hogy a szemünk előtt is fellebbenjen egy-egy pillanatra a függöny, ami a földi élet és a mennyei világ között zajlik. S talán nem olyan gyorsan, ahogy mi szeretnénk. Talán azért, hogy kibírjuk.

Több hónap múlva tudtam meg, hogy ez a néhány lépésem az ágyam helyett a szomszédig nagy – mennyei történet volt. Évekkel később, – mikor Gyuri már életét Istennel rendezve és sok gyümölcsöt hagyva a világra, távozott át a mennyei honba, – még az is megadatott nekem, hogy megtudjam mi zajlott akkor ott a szomszéd falak mögött. Mi zajlott egy lélekben? Különös ajándék.

Most megosztom, a feleségétől kapott sorokat, amelyeket Albert György Pál egy életrajzi könyv megírására készülve rögzítetett, tanítványa Léder Orsolya segítségével.

„Nagyon hideg volt 2004. december 24-én. Hónak semmi nyoma. Az égen szürke fellegek cammogtak. Szokásos karácsonyi nagytakarításban voltam. Mint szoktam, amióta egyedül élek. Szenteste előtti elfoglaltság. Bánatúzó. Menekülési útvonal a magány elől. Karácsony van. Az abszolút egyedüllét ünnepe. Persze nem mindenkinek. Nekem az.

Ellentétben a húsvétal, mikor is minden ház nyitva van, bárkihez be lehet csengetni, kopogni, a karácsony szeretetünnep jellege ellenére, vagy tán éppen a miatt a zártság ünnepe. Csak a családok ünnepelnek. No meg a rokonok, szeretők. Ebben a körben idegennek nincs helye. Egyedüllétében fokozottan magára marad az, akinek családi kapcsolatai megromlottak, szerettei esetleg távoli országban vannak, barátai lassan kikoptak mellőle.

Egyszóval takarítok. A szokásosnál alaposabban. Ez már nem csak a karácsonyi magányúzó. Hetek óta kísértő sötét gondolataim tette készítetnek. Itt kell hagynom ezt a világot. Nem vagyok méltó az életre. Mindent eljátszottam akár a pókerjátékos. „All in”! Ez az egész ügyködésem is csak a tett késleltetése. Nincs számvetés, azt már régen megtettem. Csak a végső aktus hiányzik. De arra is minden előkészítve!

Miért van az, hogy bizonyos alkalmakkor olyan cselekvéseket végzünk, melyek értelmetlenek, hozományuknak semmi jelentősége, melyek mégis hihetetlenül fontosá válnak, kiemeltté léptetik elő ezeket az ténykedéseket. Érthető lehet viszont, ha az illető egyén életében annak a momentumnak nagyon nagy jelentősége van. Akkor, ott, és csak is neki.

Mire is gondolok? Arra, hogy az öngyilkosságra készülődő emberek a lehető legnagyobb rendet szeretnék maguk után hagyni. Mintha fontos lenne számukra, hogy mikor majd a világ rájuk talál, milyen körülmények között lelik meg. Az ő életükben (nem létükben) már nincs jelentősége annak, hogy a kávécsésze el van mosva, a fürdőszobában a fürdés maradványai feltörölve, és folytathatnám a sort tovább... Azzal már nem törődnek, hogy életükkel, letűnő levésükkel milyen szennyet hagynak maguk után.

Miért kell az öngyilkossági aktus előtt megfürödni, tiszta ruhát venni, beleértve az alsóneműt is ... mégis ezek a cselekvéssorok mintha szerves részként a felkészüléshez tartoznának.

Egy jó ismerősöm mesélte, hogy édesanyja agyműtét előtt fodrászhoz ment, annak ellenére, hogy tudta a műtöbe kerülés előtt az első dolog az lesz, hogy kopaszra levágják a haját.

Miért ezek a furcsa cselekvések?

Édesanyám gyakran mondta, ha ne talántán elfeledtem reggel tiszta alsóneműt venni, hogy erre mindig vigyázz kisfiam, mert ki tudja, ami történik veled, elüthet az autó, kórházba kerülhetsz, mit szólnak majd az emberek, orvosok a koszos alsónemű láttán.

Még egyszer fölteszem a kérdést, annak ellenére, hogy a választ nem tudom rá.

Egy másik érdekes momentum az ünnep. Mégpedig karácsony. Ellentétben a húsvétal, mikor is minden ház nyitva van, bárkihez be lehet csengetni, kopogni a karácsony szeretet-ünnep jellege ellenére a bezártság ünnepe. Csak a családok ünnepe, ebben a körben idegennek nincs helye. Egyedülletében fokozottan magára marad az, akinek családi kapcsolatai megromlottak, szerettei esetleg távoli országban vannak, barátai lassan lekoptak róla.

Nos, 2004. karácsonján teljesen egyedül vártam a megváltó születését, hozzátartozóim Németországban, baráti köröm már rég szertefoszlott. A teljes feleslegesség érzet uralkodott el rajtam, megtépázott önbizalmam maradványai is eltűnedezték a hideg decemberi délutánban. Fekete karácsonynak ígérkezett. Mondhatnám kívül - belül fekete volt minden, és neki készülődtem a nagy - nagy sötétnek. Régóta érlelődő öngyilkossági gondolataim most már a tettelesség szintjére emelkedtek.

Takarítás után, ablakot nyitottam, jól kiszellőztetni az áporodott cigarettafüst szagot és kimentem az udvarra elszívni egy cigarettát. Csendesesen meditáltam, miközben egy - két hópehely finoman az arcomra hullt, mégsem lesz fekete karácsony. Másoknak.

Visszaléptem a lakásba becsukni a nyitva hagyott ablakokat. A döbbenet erejével vettem észre, hogy az ablakpárkányon két tányér van. Az egyiket rántott hal majonézes krumplival, a másikon diós- és mákos bejgli.

Mindannyian ismerjük a krisztusi cselekedetet, amikor is egy hatalmas tömeget tudott három hallal és öt kenyérral úgy megelégtíteni, hogy a végén még marad három kosár kenyér, illetve hal. Ha tovább gondoljuk ezt a történetet, nem csak arról van szó, hogy bőségesen elég volt az általa fölkinált mennyiség, hanem aki e táplálékból evett úgy megelégtített, hogy éhség érezte nem csak momentán lett tompítva, hanem táplálékot kapott a későbbiek folyamára is. Tehát a megmaradt hal- kenyér mennyiség nem csak azt jelenti, hogy erre már nem volt szükség, hanem azt is, hogy ehhez a táplálékhoz bármikor hozzá lehet nyúlni.

A tányér hal láttán teljesen összeroskadtam, könnyeim eleredtek, hiszen ennél direktebb, egyértelműbb jelzést nem kaphattam a krisztusi létről, a krisztusi segítségéről. Furcsa, hogy az állandó krisztusi jelenlétet csak akkor vesszük észre, ha a legmélyebb gödörbe kerülünk, ha már minden veszve van, ha már mindent föladtunk. A karácsony és a tányér hal - ajándék

(mint egy utolsó vacsora) közötti kapcsolat teljesen evidens. Nem észrevenni ezt az összekapcsolódást a legnagyobb balgaság lett volna. Hanem az időzítés, mivel nem csak karácsonyról, nemcsak halról volt szó, hanem egy öngyilkosságra való készülődésről is.

Milyen egyszerű lefogni az ember kezeit, megfékezni sötét gondolatait, új reményt adva életre készíteni Jézus Krisztus módján. Nem szükséges az ezerszer megunt dumákat hallgatni, erőszakosan sem kell az embert eltávolítani az alkoholtól, egyszerűen oda kell rakni egy tányér halat. A megfelelő időben.

Számomra ez a rántott hal nem is táplálék volt elsősorban fiziológiai értelemben, hanem lelki, és szellemi muníció az elkövetkezendőkre. S mint ahogyan az előbb említettem, hogy a megmaradt kosárnyi hal és kenyér az örök éhségérzet megszűntéhez vezethet ugyanúgy kaptam én ezen a halas tányérkán egy egész életre való lelki táplálékot. Mindezek mellett sikerült kialakulnia a krisztusi lét és köztem egy olyan szoros kapcsolatnak, melynek még a halál sem vethet véget, hiszen az igazi nagy egyesülés a Mesterrel majd akkor jön el. Akkor kapja meg ez a fiúi kapcsolatot a felbonthatatlan pecsétjét.

Hosszas ima után mely első ledöbbenésemet követte, tiszta tabrossal megterítettem az asztalt és elfogyasztottam a nekem szánt táplálékot.”

„ De a remény sohasem meghaló, ha az utolsó szalmaszál abból a jászolból való”.

Nagy Gáspár sorai ihletéséből Albert György Pál énekkari művet komponált, amit azóta Németországban és Amerikában is énekelnek és már Deo Volente énekkarunkkal is énekeltünk Gyuri betanításában.

Karácsonykor...

Karácsonykor kis csodát várva
meglátható a Menny- Föld határa.
Átpillant a szív a gyermekkorba,
béke, biztonság egy csokorba.
Átpillant a hit a fenti világba,
halleluját éneklő angysalorba.
Falak omlanak pillanatokra,
meghitt csend- és
már a kárpit kettéhasadva.
Akkor rég a kis Jézus csodája,
csendben zajló koszos istállóba,
megszületett értünk életünk megváltója.
Mást lát a szem és mást lát a hit,
mást vár a test és más van itt.
Otthagytá Ő a Menny dicsőségét,
Eljött hozzánk, hogy ne legyen kétség.
Isten fiából ember is lett,
- meg, hogy ember fiából isteni gyermek
legyen legott és ez karácsony ok,
hogy engedelmissége:- mi konok vérünk,
az Ő hűsége: - mi hűtlenségünk,

drága áron megváltott létünk,
nagy ajándéka e kicsi gyermek.
Emlékezz ember, mi kellett ehhez!
Kicsi bölcsőből, nagy keresztfája,
Mennyből leszállott a porba hullva.
Elvállalt váltság: - tökéletessége,
megváltás egyszer: - örökérvényre,
feltámadt, felment: vége a kínja,
- két karja most is tárva!
Mi életünk, ha nála,
várhatjuk a csodát várva!
Szórhatjuk szét e zürös világba:
megjelent a Menny –Föld határa.
Átpillant szív a Mennybe látva,
béke, áldás a földet járja:
Ez létünk terve, hát láss csodára,
Itt van az ajtóban a Menny királya.
Gyorsan hát szíved tedd kezébe,
Szeretteid és házad népe
jövőjét tedd mind eléje!
Karácsonykor kis csodát várva
meglátható a Menny- Föld határa.

Nagyné Kele Márta

„Örüljete az Úrban mindenkor!” (Fil. 4,4)

MOGYORÓDI BETLEHEMES

Szereplők: hírnök, 2 angyal, öregpásztor, virrasztópásztor, kis bojtár

Kellékek: Betlehem, szalagos csengő, hírnök bot, tűz (piros papírral beborított szép lámpa, összekötözött gallyak között) egy furulya

Hírnök: *Bekopog a csengős bottal*

Köszöntés a ház urának,
Egész kedves családjának!
Dicsérjük a Jézus nevét,
Hirdetjük a születését!

Eljöttünk az angyalokkal,
Ifjú és vén pásztorokkal.
Csillogó a betlehemünk,
Házigazda! Bejöhetünk?

Megvárja a választ!

Köszönjük a fogadtatást,
Dicsérjük a kis Messiást.
Nincsen lovam, nincsen kürtöm,
De társaim rögtön küldöm.

*Kimegy a betlehemesekért és ritmikus botrázással jelzi, hogy bejöhetnek.
Ő majd csak a végén jön be, és az ajtó mellett áll meg a sarokban.*

Ének tetszés szerint

Öreg pásztor: Jó pásztorok, békés népek!
Este van, nem pihennétek?
Én egy kissé álmos vagyok,
Amíg alszom, virrasszatok!

Kis bojtár: Aludj csak jó öregapó!
Fehér hajad, miként a hó.
Éj borult a fényes égre,
Betlehemnek mezejére.

Virrasztó pásztor: Aludj te is bojtár pásztor
Ránk borul a csillagsátor

Én majd virrasztók a nyájnál.
Ennél a kis tűzrakásnál.

*Leteszi maga mellé a piros papírral bevont lámpást.
A pásztorok botra támaszkodva féltérden szundikálnak.*

Ének tetszés szerint

Virrasztó pásztor: Jaj! Pásztorok! Jaj, mit látok?
Ébredjetek! Jaj, mit hallok!

Ének tetszés szerint

Virrasztó pásztor: *Botjával ébreszeti társait.*

Pásztor társaim, ébredjetek!
Az énekre figyeljetek!
Világos lett az éjszaka,
Nézzetek csak mi van arra!

A pásztorok álmosan ébredveznek és az angyalok felé fordulnak.

Ének tetszés szerint

Virrasztó pásztor: *Ének végén megállnak a jászol előtt*

Pásztor társim, ím itt vagyunk!
Látjátok a csillagot?

Öreg bojtár: Hogyne látnám, ébren vagyunk!
Milyen szép, vajh mi van ott?

I.+II. angyal: Itt a barlang, itt a jászol
Jöjjetek be pásztorok,
Köszöntsétek a Messiást,
A Jézust, kit vártatok!

Ének tetszés szerint

Öreg pásztor: Drága kicsi Jézus! Legdrágább pásztorunk,
Szegényes bölcsődet, buzgón körülálljuk.
Öreg vagyok immár, óh, mennyire vártunk,
Kicsi kis Jézuska! Messiás királyunk!

Nem jöttél bíborban, nem jöttél bársonyba

Csak szegényes, hideg, rongyos istállóba.
Nem hoztam Tenéked ajándékot, drágát.
Csak öreg szívemnek glóriás imáját.

Köszönjük, hogy értünk lejöttél az égből,
Kire várt a világ már több ezer évtől.
Szeretünk, imádunk, átölelünk százszor,
Ezzel vigasztallak én, az öreg pásztor.!

Virrasztó pásztor: Én álltam őrséget az angyali szónál.
Én állok őrséget most is a jászolnál,
Drága kicsi Jézus, fogadd el ezt tőlem,
Ki a bölcsődhöz oly sietve jöttem.

Tovább is őrködök, vigyázok álmodra
Ez minden, amit csak nyújthatok számodra.
Szegény vagyok, min te, szegény ifjú pásztor,
De a szívem boldog, s gazdagabb, mint máskor.

Kis bojtár: Kisbojtár vagyok én a gazdám portáján,
A legkisebb pásztor Betlehem pusztáján.
Nincsen pénzem, kincsem, csak egy kis furulyám,
Mely oly boldogan szól ezen az éjszakán.

Engedd meg, hogy most itt véle áriázzak,
Fölséges kis Gazdám, Néked furulyázzak.
Ez az ajándékom, ez a tudományom.
Fogadd el jó szívvel egyetlen Királyom!
Most furulyázik 2-3 versszakot

Ének tetszés szerint

Befejező hírnök: Háromszor megrázza a csengős botját.
Jó éjszakát ház urának
Egész kedves családjának.
Betlehemnek szent áldása,
Maradjon meg, mind e házra.

Ének tetszés szerint

Mind: A kis Jézust tovább visszük,
Hogy még sok helyt köszönthessük.
Dicsértessék az Úr Jézus szent Neve,
Amit mondtunk, senki el ne felejtse!
Ámen!

Közli: Botos Ria

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

Berekfürdői ICHTHÜSZ Fórum 2015

2015-ben is megtartottuk hagyományos őszi berekfürdői fórumunkat, amely szervezését és a házigazda feladatainak ellátását ezúttal a debreceni 43. Főnix cserkészcsapat vállalta magára. Október 9-én, pénteken este érkezett meg a többség Berekfürdőre. Berendezkedés után zászlófelvonással és vacsorával kezdtünk, majd utána a hétvége keretmeséjéhez (Erdélyi fejedelemség) jól kapcsolódó áhítat sorozat (lelki fegyverzet) első alkalmán vettünk részt, Bedekovics Péter cst., református lelkész, 43-as csapatparancsnok vezetésével gondolkodtunk az igazságszeretet övéről, ami abban segít bennünket, hogy legyen tartásunk. A nap befejezéseként közösen játszottunk néhány ismerkedős játékot, majd egy nagy, csapatos országvárost. Ezután zászlófelvonás és takarodó következett.

A szombati nap volt a legteljesebb és legkimerítőbb. A reggeli rutin (ébredtő, reggeli torna, reggeli, rendrakás, szemle, zászlófelvonás) után ismét áhítaton vettünk részt, a sorozat második részében Szuhánszky Gábor cst., metodista lelkész, 696-os csapatparancsnok vezetett minket a védelmi fegyverek megismerésében. Lelkileg is nagyon fontos, hogy megvédjük magunkat!

Ezután két részre váltunk: a fiatalabbak cserkész tudással kapcsolatos forgókön vettek részt, míg a felnőttek előbb egy bibliodramában, majd egy, az ICHTHÜSZ dolgaival foglalkozó beszélgetésen vettek részt. Ebéd után elmentünk fürdőzni, majd egy bibliaismereti vetélkedőn vettünk részt. Ezt áhítat követte, dr. Bóna Zoltán cst., református lelkész, az ICHTHÜSZ elnökének vezetésével, ahol a lelki támadófegyverekről gondolkodtunk az Ige fényében! Így lett teljesség a hétvége lelki programja: nem csak tudásunkkal, de lelkileg is készültünk a harcra a megmérettésre, hol a törökök, hol saját magunk kísértései ellenében.

Áhítat után tábortűzön vettünk részt, ahol egy amerikai és egy orosz utazóval találkoztunk, akik Erdélyt fedezték fel. Jól éreztük magunkat a sok énekkel és játékkal dústott tábortűz körül. Az esti zászlószertartás után fürdés és takarodó következett, hogy kipi-henjük magunkat a harmadik napra is.

A vasárnapi program egy részét igencsak elmosta az eső, így a reggeli rutin után takarítottunk, s a berekfürdői istentiszteleten való részvételt követően hamar le is vontuk a zászlót, így korábban zártuk a programot, mint terveztük eredetileg.

A hétvége közel ötven résztvevője a következő csapatokból érkezett: 1. BKIE (Budapest), 43. Főnix (Debrecen), 44. Dsida Jenő (Szatmárnémeti), 696. Wesley János (Budakeszi), 724. Kossuth (Dunavarsány), 842. Benedek Elek (Monor) és alakuló Méliusz (Csenger). Mindannyian úgy mentünk haza, hogy jó volt együtt lenni, megismerni sokakat más csapatokból, rácsodálkozni, hogy mindenki egy közös célért tesz a saját helyén: hogy Emberebb emberekké és krisztusibb magyarokká váljunk! Ez a hétvége lehetőség volt új barátságok megkötésére és régiiek megerősítésére, bízunk abban, hogy közösségünk tovább erősödik, és a következő ICHTHÜSZ programokon is találkozunk majd egymással! Köszönjük a háttérmunka segítségét Zoli bának és Laci bának, és mindenkinek, aki segített, s örülünk, hogy ezúttal a program szervezés részében mi is kivehettük a Közösségért végzett szolgálatból a részünket! Jó munkát!

43. Főnix cserkészcsapat vezetősége

Cserkészcsapat alakul Péteriben

A 90-es években cserkészkedtem Kassa városában. Ott szereztem egy életre való élményt. Miután négy fiunk lett, megfogalmazódott bennem, hogy olyan jó lenne, ha egy olyan közösségbe tartozhatnának, ahol együtt, egymást segítve élhetnek át szép élményeket, örömeket és az elkerülhetetlen nehézségeket is.

Az utóbbi idők nehéz eseményei megerősítették bennünk, hogy el kell indulnunk közösen azon az úton, amin az Isten, haza, embertárs kötelékében haladunk. Így kezdtük meg csapat-összejöveteleket péntekenként, 16 órától.

A farkaskölykökkel – 6 éves kortól – a Dzsungel könyvét járjuk be énekkel, játékkal, és elevenítjük meg zenés darabban. Az újonc cserkészekkel – 10 éves kortól – a cserkész- és más szabályokról beszélgetünk, és csapatépítő játékokat játszunk.

December 20-án tartjuk a „Mindenki karácsonyát”, amire a kiscserkészek zenés műsorral készülnek. Óévi alkalmat, közösségi Szilvesztert rendezünk. Természetesen terveinkben szerepel a cserkész-fogadalomtétel 2016 tavaszán.

Reménység szerint minél többen felfedezik, hogy érdemes együtt menni az úton. Ehhez az úthoz kérünk és megköszönünk minden segítséget és buzdítást. Legyetek ti is résen!

Óvári Urbán Anikó 6. Ráday cs.cs.

***„Jőjjetek Krisztust dicsérni,
Bízó szívvel hozzá térni,
Énekekkel zengve kérni,
Krisztus népe, jőjjetek.”***

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHŰSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.ichthyscserkesz.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: dr. Bóna Zoltán
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Módszertan: Szöllősy Vágó János
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Bartha Katalin
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. T.: 06-30 637-8170

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com Honlap: www.dunavarsanyireformatosok.hu